

[Hartvig Frisch.]

ca. 1 Kr. 35 Øre pr. kg; at man i Frankrig har en Sukkerpris paa 3,71 Frcs. — hvilket omsat nogenlunde raat vil give en Pris paa ca. 1 Kr. 15 Øre; at man i England betaler 5,1 d. for Kiloet — omsat ca. 50 Øre; at man i Italien betaler 6,36 Lire pr. kg, med Guldlire, som vi jo har i Italien i Øjeblikket, ca. 2 Kr. 50 Øre; at man i U. S. A. betaler 12,3 Cents, med den nugældende Kurs mellem 57 og 58 Øre; at man i Norge betaler 63 Øre pr. kg. Man vil se, at alle disse Tal ligger endda ret betydeligt over den danske Sukkerpris i Detailhandelen. Jeg kommer saa til det eneste Land af dem, jeg har faaet opgivet, hvor Sukkerprisen virkelig ligger lavere end i Danmark, nemlig Sverige, hvor Sukkerprisen er 37 svenske Øre, hvilket jo dog alligevel, omsat til dansk Mønt med 15 pCt. Agio, giver en Pris, der ligger i hvert Fald nær op ad den danske Detailpris.

Jeg har gerne villet nævne disse faktiske Sukkerpriser i andre Lande, fordi det forekommer mig at være lidt for billigt, naar man fra visse Sider laver denne Agitation, som i Virkeligheden bygger paa Prisen for visse Varepartier, der, netop fordi vi i hele Verden har en Situation, hvor der ofte vil være endda meget store Sukkerpartier, som søger et Køberland, selvfølgelig trykkes langt, langt under den virkelige Produktionspris.

Det er selvfølgelig en nem, men ikke saglig rigtig Udvej, om man over for Vanskelighederne blot gaar til at forhøje Sukkerprisen. For mit eget og mit Partis Vedkommende kan jeg sige, at vi selvfølgelig ogsaa staar paa det Standpunkt, at naar man skal overveje, hvilke Parter der findes i denne Sag, bliver der foruden Sukkerroedyrkerne, Landarbejderne og Fabrikkerne ogsaa i høj Grad Forbrugernes Interesser at tage Vare paa, og det maa ikke mindst være vor Interesse i denne Sag netop at tage Vare herpaa. Det er klart, at naar Forholdene ligger saaledes, maatte det være vanskeligt at skabe en Ordning, og der er derfor saa meget mere Grund til at være glad ved, at det er lykkedes i Udvalget at faa Tilslutning til et Forslag, stillet af Handelsministeren, et Forslag, der, som man vil se af Betænkningen, gaar ud paa, at Grundprisen for Sukkerroerne forhøjes til 1 Kr. 90 Øre, at desuden Efterbetalingsbeløbet — jeg kan ikke saa godt lide Ordet „Erstatningsbeløb“, det har noget af en juridisk Karakter ved sig, som ikke har Forbindelse med Lovforslaget; jeg vil derfor hellere bruge Udtrykket „Efterbetalings-

beløb“ — ændres fra 1,2 til 3 Mill. Kr., at der endvidere ikke, saaledes som det oprindelig var foreslaaet, i Ordningen for kommende Aar paalægges Rosdyrkerne nogen Pligt til af selve deres Tantième at være med til at betale tilbage, for saa vidt der ikke er et tilstrækkeligt stort Beløb i selve Sukkerkassen. Dette tredje Stykke af Lovforslaget er bortfaldet. Og saa endelig som den fjerde Ændring, at det manglende Beløb altsaa maa dækkes af Statens eventuelle Andel.

Jeg tror, man kan sige, at dette er en salomonisk Afgørelse. Naar man har slidt og slæbt og revet og trukket i Barnet fra begge Sider, og man ikke ønsker, at Barnet ligefrem skal slaas ihjel, saa maa denne Afgørelse siges at være salomonisk, og det har da ogsaa vist sig, at den har kunnet samle Udvalget. Paa den anden Side tror jeg jo, at der i flere af de Kredse, der berøres af Ordningen, næppe vil blive raabt Hurra for den. Fra Fabrikernes Side vil der blive gjort Indvendinger, idet de vil sige, at Forhøjelsen af Grundprisen, samtidig med at Tantièmen forhøjes med den samme Tiøre, vil gribe ind i Fabrikernes Udset til at faa den sidste, den 6te Procent. Men jeg maa over for disse Indvendinger sige, at De danske Sukkerfabrikker i Katastrofeaaaret 1934 har haft den enestaaende gunstige Stilling i Kraft af Statsordningen, at de har været dækket med et Underskud paa 6½ Mill. Kr., et Underskud af saa kolossalt Omfang, at Fabrikkerne, hvis de under en fri Ordning selv skulde have baaret det, vilde have paadraget sig ganske anderledes Vanskeligheder. Der er derfor ikke megen Vægt i Fabrikernes Standpunkt, hvis de vil sætte ind paa dette Punkt, heller ikke hvis de vil sætte ind, fordi Ordningen er gjort 2-aarig, hvad der allerede var foreslaaet i det oprindelige Forslag, thi uden en 2-aarig Ordning vil man simpelt hen ikke kunne gennemføre disse Forhøjelser, som Staten jo garanterer, og det vil igen sige, at Staten paalægges denne Byrde. Da vort Maal er, at Ordningen skal hvile i sig selv, er det rimeligt og ret, at man lægger Ordningen det Aar frem i Tiden, som gør det muligt, saa vidt vi Mennesker nu kan spaa, at der kan komme de nødvendige Beløb ind, saavel til Efterbetalinger som til Forhøjelse af Grundprisen, da man jo ikke regner med, at hvert Aar bliver lige daarligt.

Fra Roedyrernes Side vil der heller næppe blive raabt Hurra for Ordningen. Det skyldes i første Række, at Roedyrkerne har skruet Kravene ganske overordentligt stærkt op, hvad man fik et Indtryk af gen-